

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00

FRS

Kom je mee de middernachtzon bewonderen in Zweden?

(Zie blz. 8 en 9.)

KOEN HAD BEGREPEN

Donderdagnamiddag... Herwig en Koen lopen vrolijk naar 't voetbalterrein.

— Jij speelt middenvoor vandaag, zegt Herwig aan z'n vriend... Ik hoop dat je 't er goed afbrengt!

— Ik voel me heel fit en zend er beslist drie binnen!

DOCH tijdens het spel struikelt Koen plots en komt zwaar op de grond terecht. Z'n knie ziet er lelijk uit en bloedt. Herwig is vlug naderbij gelopen en ondersteunt zijn vriend. Met veel moeite kan Koen zich tot aan 't huisje slepen, dat niet ver van 't plein staat.

Hij wordt op 'n stoel geduwd en zachte vrouwenhanden reinigen de wonde vlug.

— Doet 't pijn?

— Neen, mevrouw, antwoordt Koen, maar hij moet op de tanden bijten om niet te wenen.

Hij kijkt verstolen naar de jonge moeder die z'n knie zo handig verbindt... Ze lacht vriendelijk, maar zo triestig en haar gezicht is zo bleek... Koen durft even rond kijken en ziet in een hoek van de keuken een wiegie staan waarin een baby frazelt. Naast de wieg een meisje van één jaar of drie, misschien vier, dat met grote ogen naar de jongens kijkt en terwijl een stuk droog brood eet. Haar schoentjes zijn versleten, het kleed veel te kort, kleurloos en afgedra-

gen... Heel de keuken is schaars en schamel bemeubeld.

Koen heeft begrepen...

★

Mijn verhaal is hier ten einde. De rest vertelt Koen zelf:

« Thuisgekomen ben ik naar mijn kamer gelopen en zag weer de miserie van 't kleine huis vóór me. Neen, ik kan 't niet aanzien, dat er kinderen droog brood eten, baby's moeten koude lijden omdat er geen dekens genoeg zijn en geen geld om kolen te kopen, en moeders armoedig gekleed zijn en zo droevig glimlachen.

Ik heb m'n speelgoed bijeen gepakt en mijn spaarpot uitgeschud en alles naar 't huisje bij 't voetbalplein gedragen. »

Ik wed, vrienden, dat er in julie spaarpot nog iets steekt, wat met een blij lach voor Kuifje's Kerstboom (1) zal gestort worden.

Jullie zullen er zelf gelukkig om zijn en ik, van mijn kant, beloof jullie een kleine verrassing.

(1) Stort je penning op postrekening n° 1909.16 van « Les Editions du Lombard », Brussel, met vermelding: « Voor Kuifjes Kerstboom ».

Kuifje

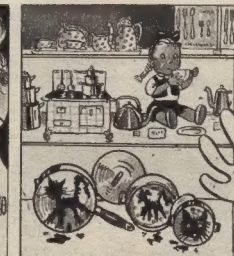
De ontontken van een Jonge grijze kat

Tekst: JEANNE CAPPE

Tekeningen: R. DUQUESNE

Er heerste een grote wanorde op de lange, glazen tafel waarop poeder en reukwerk uitgestald lagen in het warenhuis « A l'Innovation ». In de afdeling der schoolbenodigdheden was het al niet beter gesteld: kleurpotloden lagen op de grond, houtskool was vertrappt en de Chinese inkt omvergegooid. De poppen van de speelgoedafdeling stonden daar met verschrakte gezichten, zwarte handen en vlekken op hun

zijden kleedjes. Drie schattige, grijze poesjes waren spoorloos verdwenen!

De afdeling van de huismoeders was ook deerlijk gehavend: op alle schuiven en op alle potten en pannen waren er grote, lelijke zwarte katten getekend. Een harmonika lag met opengescheurde buik en een vliegtuig met afgeknakte vleugels.

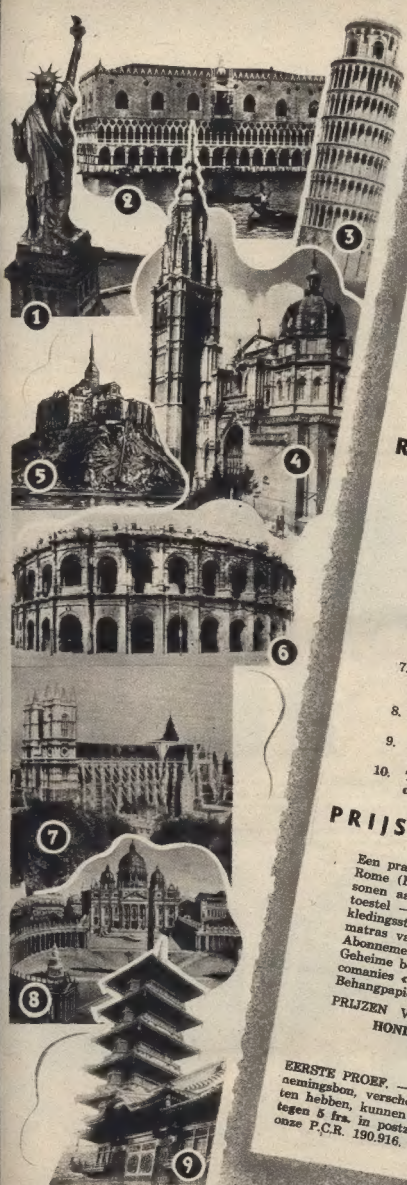

Wat was er gebeurd? De nacht-waker van de « A l'Innovation » had niets gemerkt. Zwarte Piet was overal langs gegaan om te zien of alles in orde was voor de komst van zijn meester. Maar, de neger lachte al zijn blinkende tanden bloot en zei noch doe, noch ho! Men verdacht er hem van dat kattekwaad te hebben uitgehaald.

Te midden van dit tumult wandelde een jonge grijze kat met de grootste onverschilligheid. Ze liet zich behaaglijk op de roltrap neer om naar boven gebracht te worden en een verkoopster wou haar mooie pels streken... Maar, O! Die pels zat vol lijn! Wat betekende dat?

(Wordt voortgezet.)

Onze Grote Prijsvraag

140.000 FRS. PRIJZEN

Tweede Prijsvraag : Schone Monumenten.

VRAAG :

Welke zijn deze monumenten en in welke stad staan ze ?

VOORBEELD :

1) Manneken-Pis, Brussel. 2) De slachthuizen, Chicago, enz

REGLEMENT

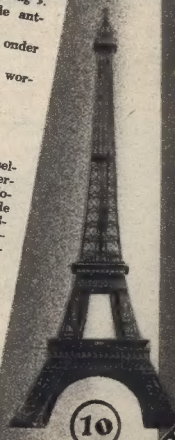
1. Aan onze Grote Prijsvraag mag iedereen deelnemen.
2. De Prijsvraag is gratis.
3. De deelnemers moeten na 1 Januari 1932 geboren zijn.
4. De wedstrijd bestaat uit vier proeven.
5. De antwoorden moeten ons samen toekomen op een formulier dat in ons blad zal gepubliceerd worden.
6. Op dit formulier moeten de vier deelnemers twee deelnemingsbon.
7. Het formulier moet teruggezonden worden onder gefrankeerde omslag aan : « Kuifje-Brussel » met de vermelding : « Grote Prijsvraag ».
8. Deze omslag mag niets anders dan de antwoorden op de prijsvraag bevatten.
9. Het nazicht der antwoorden geschiedt onder controle van een deurwaarder.
10. Tegen onze beslissingen kan geen beroep worden aangetekend.

PRIJSLIJST

Een prachtwagen « Renault » — Een reis Brussel-Rome (heen en weer) per vliegtuig voor twee personen aangeboden door SOBELAIR — Een radiotoestel — Meerdere Ajax-fietsen — Een radio-kledingsstukken — Vuilpennen — Verschillende Abonnemenen — Albums — type — Een SIMMONS-Geheime boodschappen — Boeken — Spelen — comanies « Kuifje » — Schrijfpapier « Kuifje » — Behangpapier « Kuifje », enz., enz...

PRIJZEN VOOR EEN TOTALE WAARDE VAN
HONDERD VEERTIG DUIZEND FRs.

★
EERSTE PROEF. — Kuifjesvrienden die de eerste deelnemingsbon. verschenen in ons blad N° 42, niet mogen hebben, kunnen « Kuifje » N° 42 bij ons verkrijgen tegen 5 frs. in postzegels of mits storting van 5 frs. op onze P.C.R. 190.916.

Don Quichotte

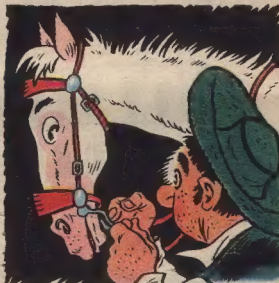
Tekst en tekeningen van 'KRUBERT'

In gezelschap van zijn knecht, Sancho Panza, heeft Don Quichotte zijn huisje verlaten om het avontuur te zoeken. De zwervende ridder heeft enkele brave boeren, die hij voor handieten had aanzien, overwonnen...

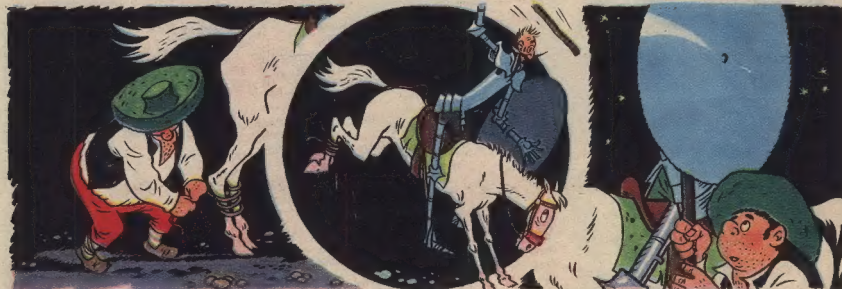
« Heer, zou het niet geraadzaam zijn er van onder te trekken ? vraagt Sancho. De boeren moesten eens terugkomen en zien dat ze door één enkele man verslagen werden ! En dan, ik rammel van honger. » Ze galopperen dan verder en zetten zich na een tijd in 't gras neer, om het veroverde proviand te verorberen. Het

maakt lekker, doch de dorst komt hen al spoedig kwellen en het is vanzelfsprekend Sancho die hierover 't eerst klaagt. « We zullen verder rijden en onderweg vinden we wel een klare bron om onze dorst te lessen. Dat was tenminste een heerlijk maal, zegt Don Quichotte. »

Een paar honderd meter verder horen ze plots het klateren van een waterval maar... O wee !... Wat is dat ? Het geruis van het water wordt overstemd door het lawaai van rammellende ketenen. De zwervende ridder en zijn knecht worden koud en bleek van schrik. Don Quichotte springt echter op zijn Rossinaute en roept : « Beef niet voor die onbekende vijand, Sancho, ondanks

de duisternis die ons omringt voel ik mijn krachten groeien en ik heb moed voor zes ! Ik denk, dat dit een éniq avontuur zal worden ! » — « Meester, waarom de duivel uitdagen ? Je hebt hem reeds eenmaal op de vlucht gelaagd !... Niemand ziet je... Kom, we maken een omweg !... Zo je niet naar mijn raad wil luisteren, wacht dan tenminste de morgen af om aan te vallen ! »

Sancho ziet wel in dat zijn meester geen acht slaat op zijn vermaningen... Hij zal dan een list beproeven. Terwijl hij nog praat, maakt hij de achterste poten van Rossinaute stilletjes vast aan de halster van de ezel en, als Don Quichotte zijn paard wil doen vooruit stormen, kan het arme beest slechts een paar

kleine huppelpassen maken. « Zie je wel, zegt Sancho, ook je paard wil de morgen afwachten om ten strijde te trecken. » — « Ik geloof dat je gelijk hebt, antwoordt Don Quichotte, maar het zal nog zo lang duren voor het klaar ! » — « Indien zijne hoogheid het wenst, zal ik legenden vertellen tot de zon rijst. »

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

De twee samenzweerders en het Spaanse Spook vergaderen in de kamer van Lambik en vernemen daar het grote nieuws.

In het stadhuis van Brussel wordt 's morgen een groot bal gegeven door de hertog van Alva! Meyers, de boekhandelaar, zal Suske en Wiske een kaart voor het gendios.

...En zij gaan 's ochtend tijdens het feest in de kamers van de hertog te dringen 's ochtend en de genadebrief te pakken.

Dappere kinderen! Mochten zij slagen dan kwam alles in orde! Wij hebben de kanonnen vernield en Kriekbeek zal dus nog enkele dagen kunnen weerstand bieden.

Caramba! Alshet beleg eindelijk gedaan is zal ik geen zwervend spook meer zijn!

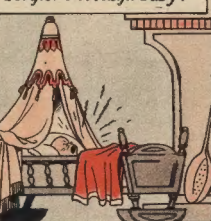
Ik zal 's ochtend gaan zien of ik hen niet kan helpen! Adios amigos, adios!

Maar in de benedenplaats maakt Don Persilos lawaai...

...en wekt hierdoor de hertog en... zijn baby!

Halt! Gij gaat hier niet buiten!

Pardonios, Signor! Ik ben maar een spook en...

Spook of geen spook, gij gaat hier niet vandaan voor gij de kleine weer in slaap gewiegd hebt. Die korvee is anders voor mij!

BIJ HET KRIEKEN VAN DE DAG ZIJN LAMBIC EN DE BURGEMEESTER VLAK-BIJ HET BELEGERDE KRIEKEBEK, DAT ZICH DIE DAG AAN ZWARE AANVALLEN VERWACHT.

Kleine Geschiedenis van de muziek

DE RELIGIEUZE MUZIEK IN DE

XVIIe EEUW

De opera kent veel sukses, dat vertelde ik jullie reeds, maar de religieuze muziek werd niet vergeten. Ik zei jullie, dat een oratorio een opera is aan een religieus onderwerp gewijd, en steeds als concertuitvoering wordt ten gehore gebracht.

Alexandro Scarlatti componeerde zulke oratoria evenals tweehonderd psalmen en twintig missen. Ook Pergolèse schreef missen, cantaten en motetten. In Frankrijk zijn het ondermeer Henri Dumont (1610-1684) en Michel Richard de la Lande (1657-1726) die de traditie der kerkmuziek hooghouden. Een van de mooiste stukken van de la Lande is het «De Profundis» dat thans nog heel dikwijls wordt uitgevoerd. Een andere bekende figuur is François Couperin, maar hierover vertel ik jullie later nog een en ander.

Jullie weten reeds, dat de opera in Duitsland weinig sukses kende en dit kwam gedeeltelijk ook wel door

het feit, dat de dertigjarige oorlog veel nood en ellende na zich sleepte. Toch was het muziekleven niet dood. Men zong er de mooie volksliederen. De namen van de componisten dezer liederen zijn verloren gegaan of

Scarlatti.

heeft niemand ooit gekend, maar hun lied ging van mond tot mond. De woorden en het rythme van som-

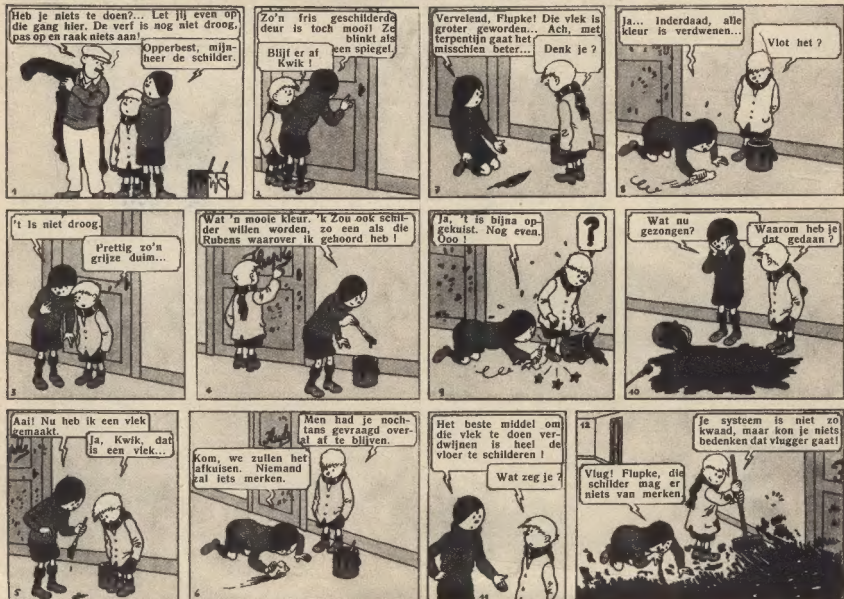
mige dezer liederen werd van streek tot streek gewijzigd, maar in wezen bleven ze overal dezelfde. Vele van deze liederen worden thans nog gezongen. Dit volkslied nu werd ook door de kerk overgenomen, d.w.z. de melodie, de woorden werden gewijzigd en aangepast.

De oratoria vielen er vooral in de smaak en onder de vele componisten welke zich deden opmerken moeten we zeker Heinrich Schütz (1585-1672) en Dietrich Buxtehude vermelden. Deze laatste was organist in de kerk van Lübeck; hij was een scheppend kunstenaar van formaat en beschikte over een grote technische begaafdheid. Zijn naam heeft weldra zoveel klank dat de jonge Bach, die later zo beroemd zal worden, te voet naar Lübeck gaat om er naar Buxtehude te kunnen luisteren en van deze toondichter te kunnen leren.

Over de grote Bach volgt later een kroniek.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE HET BESTE MIDDEL

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en
Tekeningen
van
J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoor leiden een lekker leven, doch hebben op zeker nacht dezelfde droom. Er verschijnt een grijsaard en ze besluiten naar Bassorah te gaan...

Bij de eerste slag zijn de trouwe dienaars van de prins gereed om er met de paarden en reiszakken van hun meester uit te bollen...

Als Hassan en Kaddoor in de stallen komen, staan ze perplex...

Maar de brave Ahmadoe Baba snelt ter hulp...

Zijn belofte getrouw gaat Ahmadoe Baba in de zaal en roept:

Ha! ha! Dat is manentaal! Laat maar komen!

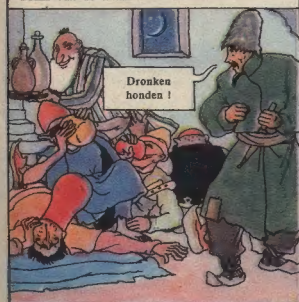
Zodra er van drinken gesproken wordt, komen al de bandieten te voorschijn... Ze hadden tot dan toe gemediteerd over de beste manier een vijand neer te slaan... Maar de khan gelooft niet dat wijn goed is voor soldaten...

Bandieten en kooplieden, die een ogenblik te voren nog gereed waren elkaar bij de keel te grijpen, worden, dank zij het diplomatisch genie van Ahmadoe Baba, goede maatjes.

De herbergier toont zich nimmer voorkomend tegenover het gevolg van de khan... De wijn bekoemt hen alle zo danig goed, dat ze één na één zwijmelend in mekaar zakken tot grote woede van de khan.

Ladibine is ook goed aangeschoten en zijn vrienden hebben alle moeite hem in bed te krijgen!

Bij 't eerste morgenkrieken wil Timoer, wit en beverd van woede, zijn manschappen bij mekaar trommelen, maar de wijn zit hen nog in de benen en ze lachen om zijn bevelen...

DAGEN lang heb ik getracht mijn vriend Wouter van Dale op te bellen. Telkens bleef de hoorn onafgehaakt. Niemand thuis? Hij had me misschien niet verwittigd dat hij voor een tijdje zou afwezig zijn. Ten einde raad ben ik gisteren avond eens gaan aankloppen. En wie kwam er openden? Wouter van Dale, in hoogst eigen persoon.

— Wel, wie we daar hebben? Je treft het, Johan! Ik ben pas thuisgekomen. Heb je mijn prentkaartje uit Stockholm reeds ontvangen?... Neen? Ik heb het vóór mijn afreis gepost. Maar ja, ik ben met een « Douglas » naar huis gekomen, en 't kaartje zal waarschijnlijk nog ergens tussen Göteborg en Antwerpen zitten.

Je onverwacht bezoek doet me nu eens werkelijk genoegen. Kom mee naar mijn kamer, man, want ik heb je veel te vertellen...

Nadat we in de diepe clubs in de gezellige atmosfeer van zijn studeerkamer plaats genomen hadden, vertelde hij me zijn versreindrukken.

— Ik heb reeds verschillende landen bezocht, maar geen enkel heeft me zo bekoord als het vaderland van Selma Lagerlöf. Die groene landschappen, die eeuwig zingende bossen, die honderde blauwe meeren, die moole sieden en die sportieve, gast-vrije Zweden hebben mijn hart veroverd.

Enkele weken geleden kreeg ik het bezoek van een jonge Zweedse student en zijn zuster. Ik had ze aan de Leuvense universiteit leren kennen. En stel je nu voor wat die kerel me kwam vertellen: Zijn zuster bleef nog onvoorziens één maand in België, en hij vroeg me of ik zijn zin had, met haar retourkaartje per mailboot naar Stockholm met hem terug te keren en er veertien dagen op hun buitengoed door te brengen! Ik heb natuurlijk geen moment gearzeld om zo 'n verlokkelijk voorstel te aanvaarden, temeer, daar ik alleen mijn terugreis zou moeten bekostigen en ik niet goed wist wat met mijn laatste verlofweken aangevangen.

We hadden een heerlijke overvaart. Onze prachtige Zweedse mailboot vaarde op een schitterende morgen de baai van Stockholm binnen en legde aan langs de kaalen voor 't koninklijk paleis. De eerste ontmoeting die we bij het verlaten van de boot deden, was niemand minder dan Zijne 91 jarige Majesteit koning Gustaaf van Zweden. Deze vorst is waarlijk de verpersoonlijking van zijn volk geworden: Hij is de oudste monarch van de wereld. (In Zweden leeft men het langst. Wist je dat?) Hij

is de grootste vorst van Europa. (Zijn onderdanen hebben de grootste middelmatige gestalte van alle Europeanen.) Hij gaat nog zweemen en zellen, speelt nog tennis in de steeds en verwoede elandjager. (Een sportiever volk dan de Zweden kan men in ons oude werelddeel niet aantreffen.) En ik zou nog verder kunnen gaan met de vergelijkingen. Weet je dat koning Gustaaf van Franse afkomst is en hoe zijn voorvaders op de troon van het schone Skandinavische rijk geraakt zijn? Hier moet ik u enkele woorden vertellen over de Zweedse geschiedenis. Vóór mijn afreis heb ik die bestudeerd. Ik doe dat telkens wanneer ik een reis ondernem, en ik kan je bij ondervinding verzekeren, dat men dan van zijn tochten des te meer geniet.

Zuid-Zweden was het centrum van de fiere Vikingers, die Novgorod in Rusland gesticht hebben, tot in Azië doorgedrongen zijn, Groenland en IJsland ontdekt hebben en met Leif Erikson even vóór Columbus het Amerikaanse vasteland betraden en het « Wynland » doopten. Weet je, Johan, dat het een Frans-Vlaming was die de kerstening van het heidense zeevolk ingezet heeft? Dat is niet het enige wat ons in Zweden aan de Lage Landen herinnert. Toen koning Gustaaf-Adolf in 1648 — het rampjaar van het Munster verdrag — opdracht gaf om de « nuwenoude stad Göteborg uit haar puinen herop te bouwen, deed hij beroep op onze bouwmeesters, die hun stempel op het stadsbeeld van deze grote haven gedrukt hebben.

Zweden is tijdens de Middeleeuwen de kern geworden van een machtig Skandinavisch rijk, dat ook op een bepaald moment Noorwegen, Denemarken, Finland, Estland, Letland en een deel van Noord-Duitsland omvatte. Het bereikte het toppunt van zijn macht onder de helden-koningen Gustaaf-Adolf II en Karel XII. Beide vorsten werden door menige Zweedse en buitenlandse dichter bezongen. Voltaire en von Helldenstein wijdde ieder een prachtig werk aan Karel XII.

Koning Gustaaf II beklom op zeventienjarige ouderdom de troon van zijn vader, toen zijn land in oorlog was met Rusland, Polen en Denemarken. De jonge vorst sloot vrede met de Denen, en dwong de Russen en de Polen tot onderhandelen. Na een bevoegen leven sneuvelde hij in de slag van Lützen, toen zijn legers aan de winnende hand waren. Karel XII, die in 1682 te Stockholm geboren werd, beklom de troon nog vroeger dan zijn roemrijke voorganger. Karel was pas vijftien jaar oud toen hij koning werd. (Even oud als onze grote Karel V, toen die het bevind in handen nam.) Bij de troon-

- 1) De volksdans in nationale klederdracht staat in Zweden in hoge ere. — 2) Kungsgatan, de Stockholmse Adolf Maxima. — 3) Havenfront van Göteborg, de teegaangpoort van Zweden. — 4) De brede rivieren brengen het hout naar de zagerijen en fabrieken.

Niels Holgersson

bestijging van de vijftienjarige vorst was de situatie al even slecht dan bij die van Gustaaf Adolf II. Rusland, Polen en Denemarken hadden weer een coalitie gesloten tegen Zweden. De jonge Vikingkoning versloeg de legers van de drie staten, maar hij verloor de tweede Russische oorlog, en moest toen vluchten naar Turkije. Hij kwam echter naar zijn vaderland terug, waar hij drie jaar nadien vermoord werd. De Zweedse schrijver van Heidenstam heeft al de heldendaden van deze legendarische krijger in zijn « Karolinnerna » verheerlijkt. Koning Karel XIII, die van 1809 tot 1818 regeerde, nam een der maarschalken van Napoleon, J.B. Bernadotte tot opvolger, en deze beklimt in 1818 de troon met de naam van Karel XIV. De huidige vorst behoort nog tot het huis van Bernadotte.

De Zweden zijn nu zowat de Zwitsers van het Noorden geworden. Alhoewel zij in de Middeleeuwen en de Renaissance, evenals de Zwitsers, tot de meest krijgsvolke volkeren van Europa moesten gerekend worden, hebben ze tijdens de laatste eeuw te midden van alle oorlogen, hun neutraliteit weten te bewaren. Het spreekt vanzelf, dat die eeuw van vrede te midden het verscheurd Europa van Zweden een voorspoedig land gemaakt heeft. Overal waar men komt, zowel in het vruchtbare Zuiden als in het eentonige barre Noorden, wordt men getroffen door het comfort en de hoge levensstandaard van de Zweden. Iedere stad en alle grote dorpen hebben hun modern grootwarenhuis, ook de gemeenten die boven de Poolcirkel liggen!

Een van de eigenaardigste verschijnselen die men in het Noordelijk gedeelte van het land bewondert, is de middernachtzon. In Kurina bijvoorbeeld, schijnt de zon gedurende enkele maanden dag en nacht. 's Nachts kan men alle kleuren duidelijk onderscheiden en rustig zijn krant lezen. Maar daarna heeft men maandenlang in volle duisternis. Dan zijn er geen dagen en nachten meer. Dan werkt men onder het licht van reusachtige elektrische schijnverpers die de hele stad verlichten. Er wordt dan ook vijltig gewerkt, want Kurina is een der talrijke ijzerertscentra van Zweden.

Onder de schoonste steden van het land die men bezocht heb, mogen het idyllische Middeleeuwse Visby, met zijn vier km. lange wallen, en de universiteitssteden Upsala en Lünd gerekend worden. Maar Stockholm is werkelijk een der mooiste steden die ik ooit gezien heb. Het heeft een heerlijke geografische ligging aan een inham van de Botnische golf en het is doordert met kanalen en meren. Het wordt in concurrentie met Brugge, daarom ook wel het Venetië van het Noorden genoemd. Het grootste stadhuis, dat een twintigtal jaren geleden gebouwd is behoort samen met het Rijksdag-

gebouw, het Koninklijk Paleis en het Concertgebouw tot de schoonste monumenten van de hoofdstad, die een zeer voornaam cachet heeft.

Samen met mijn vriend heb ik er ook het bekende openluchtmuseum Skansen bezocht. Het is een miniatuur-Zweden van 255.000 m². Men kan er wandelen tussen de verschillende typen van boerderijen en burgerwoningen waarin al de schatten van de beroemde Zweedse volkskunst, evenals de verschillende nationale kostuums van al de landstrekken bewaard worden. Er is ook een dieren- en plantentuin, waarin men heel de fauna en de flora van het land kan bewonderen. Als je naar Zweden reist, dan moet je beslist dat museum bezoeken, want daarmee heb je reeds een duidelijk beeld van land en volk.

Zweden heeft niet alleen een bloeiende economie, die op zijn veeteelt, hout en ertsverwerking en op zijn grote vloot (even sterk als de Franse en de Hollandse) gebaseerd is, maar tevens een bloeiend artistiek leven. Tot de grootste Zweedse auteurs van de vroegere generatie behoorden August Strindberg en Selma Lagerlöf, die ieder in een zeer verschillend genre, wereldfaam verworven hebben. De dramatische kunst (toneel en film) staan er ook op een hoog peil. Er zijn verschillende grote actrices die de traditie van Jenny Lind, de Zweedse nachtegaal, voortzetten: Ingrid Bergman, Zarah Leander, Kristina Söderbaum, Greta Garbo, Viveca Lindfors, e.a.

Ja, Johan, naar Zweden moet je gaan, zohaat je daartoe de tijd en de gelegenheid krijgt. Je zult er aangenaam kunnen reizen, want het hele land is door-kruist met 16.000 km. elektrische spoorwegen; de luchtlijnen en de banen zijn goed onderhouden, en op de grote meren kun je heerlijke spelevaren. Voel je er soms niets voor om je verlof te Karresuando op 68° 26' N.B. te gaan doorbrengen? De zon schijnt er onafgebroken gedurende 53 dagen!

Ik ben ervan overtuigd, dat je even enthousiast als ik zult terugkeren, want ik weet dat je ook onder de bekoring van dit sportieve en gedistingeerde volk zult vallen, dat met zijn Nobel-prijzen en de Rode Kruisakke van graaf Folke Bernadotte zoveel gedaan heeft voor de vrede.

Johan de Brabander.

6

7

8

5) Zicht op het oude stadgedeelte van Stockholm, genomen vanuit het stadhuis. — 6) De Zweedse folklore is zeer levendig. Hier ziet men Gotlanders de Zomerzonnenuwee vieren. — 7) Meer dan honderdduizend Zweden bezitten een eigen zee- of motorboot. — 8) De rederijstad schijnt onraad te rieken. Jagers in de buurt?

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGE

Legrand is er in geslaagd de brand te doven. Werner en zijn handlangers, die deze nieuwe sabotage pleegden, zijn gevlucht...

Goddank ! We hebben een ramp kunnen vermijden. Nog een beetje geduld, Jo, ondanks alle sabotage slagen we toch !

Een week later...

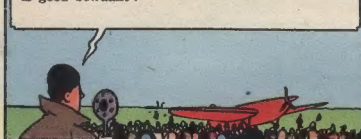
Hallo ! Hallo ! Hier Radio Parijs... Over enkele ogenblikken kunt u een reportage beluisteren gewijd aan het vertrek van de Strato. Iedereen weet aan hoeveel sabotagegedaden dit toestel reeds was blootgesteld en hoe men, pas een week geleden, nogmaals getracht heeft de Strato te vernietigen. Ingenieur Legrand kon zijn toestel echter redden en veilig naar Parijs loodsen. De Strato werd grondig nagezien en...

...Vandaag zal ingenieur Legrand met zijn Strato een vlucht over de Ocean wagen tegen 1000 km. per uur. Welke doel streven de saboteurs na ? Een concurrerende firma ? Dit was de eerste mening der onderzoekersrechters, doch men heeft om geronde redenen deze hypothese laten varen... Het blijft dus voorlopig een mysterie. Over enkele minuten stellen wij u in verbinding met het vliegplein...

Geachte luisteraars, hier staan we op het plein. Het is 7.30 u. en er zijn reeds talrijke toeschouwers samengestroomd, die door een politiecordoon op veilige afstand worden gehouden. Rond het vliegtuig staan er agenten opgesteld en in de lucht cirkelen de militaire vliegtuigen. De Strato is goed bewaakt !

Niet ver van hier staan de kinderen van Legrand. Ze wachten, evenals wij, op hun vader die samen met de piloot de laatste instructies van de directeur van de S.A.F.C.A. ontvangt.

Eindelijk, Jetje !... Over enkele uren is de raid geslaagd !...

Ja, Jo, ditmaal zal vader zijn doel bereiken...

...Ziezo... En nu mijn Heren, een heildronk op jullie sukses !...

De minuten verlopen... Het vertrek was voor 8 uur voorzien... Het is nu 9 u. en er komt nog niemand... Het publiek wordt ongeduldig en ongerust...

Ik vraag me af waar ze blijven ?

Kom, we gaan kijken.

Hier is het...

Geen antwoord... Dat is vreemd !

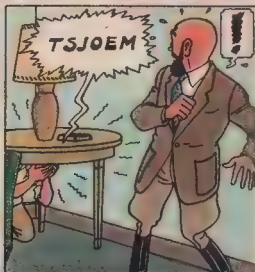
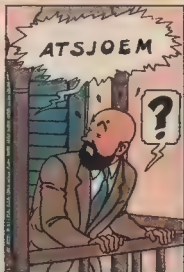
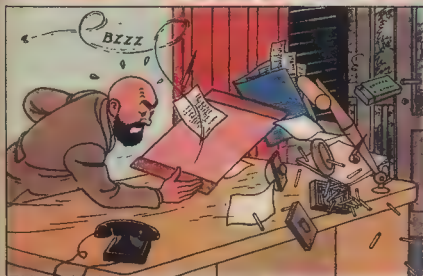
God... Ik... Ik heb schrik...

HET ZWARTE GOUD

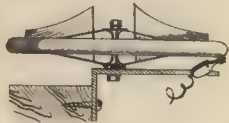
De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

De zoon van emir Mohammed werd ontvoerd en Kuifje heeft gezworen hem weer te vinden. Kuifje is in 't bureau van prof. Smith geslopen, deze laatste komt binnen en Kuifje verbergt zich onder een tafel.

HOE KAN MEN DE WIND IN ELECTRICITEIT OMZETTEN ?

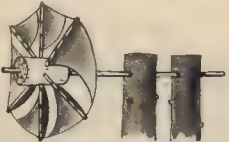
Het is best mogelijk dat jullie zouden wensen mijn *éénrichtse centrale* te gebruiken in minder gunstige voorwaarden, ik bedoel op een plek die meer beschal is, of wel ook zonder daarvoor een hele *fiets in beslag* te nemen. Daarvoor zal het volstaan een oad wiel te gebruiken met een band voor het in beweging brengen van de magneet. Laat dit wiel nu niet in zijn werk steken, maar hecht een kant van de naaf aan een sterke ijzeren winkelhaak. De vertikale verlening van die haak zal als steun dienen voor de magneet; de horizontale kant, waarin jullie een nogal groot gat maken, dient dan om het geheel boven op een stevige pijl te hechten (zie schets).

De repen worden zoals vroeger aan de spaken vastgehecht; maar nuen jullie ze bij voorkeur in plaatijzer, twee of drie maal breder, het overschot naar voren overhellend. Het is vanzelfsprekend dat de molen moet kunnen gericht worden naar willekeur; de grote oppervlakte van de repen laten jullie toe middelmatige wind te hechten.

Echte verkenners, voortrekkers, geven er natuurlijk de voorkeur aan zo een molen in « woodcraft » te bouwen. Onder « woodcraft » verstaat men (dit voor de niet ingewijden) het ineenknutselen met al wat men vindt of bij de hand heeft, vooral met takken. Aan die mensen stel ik de Kretenzische molen voor.

Als naaf een goede ronde blok; daarin plant men zes stevige stokken, van de dikte der scoutstafels, net als bij karrewielen. Langehen elk der spaken breng je een stevige driehoek van zw. waarvan het vrije eind met een koord aan de naaste spaak wordt vastgemaakt; de lengte van de koord moet kunnen geregeld worden

naar gelang de sterkte van de wind. Die driehoeken zullen net werken als de zellen van een boot, met des te meer kracht naar gelang de grotere oppervlakte. De naaf moet stevig vastzitten op een blok die als an dienst doet, en draait tussen twee blokken (houten bakken). De as en de houten bakken moeten zorgvuldig geplaatst worden zodat ze vrij kunnen bewegen; smeer ze bij voorkeur in met vel (talc). Het hele geval moet naar de wind kunnen gericht worden (eenzijdig) of naar een regelmatig wind beschikken.

Daar zulk een molen niet al te snel draait, moet de magneet in gang worden gebracht door een grote transmissie. Op de as van de molen hechten jullie een schijf, met een diameter als van een fietzwiel, met een nogal diepe groef. De magneet, lager vastgehecht, zal in plaats van het soort wiel die dat op de band van de fiets loopt, voorzien worden van een groef-schijf, uit een mecano-does, bij voorbeeld. Een stevig touw dan als transmissieriem.

Die Kretenzische (Kreta) molen is zeer schitterend en maakt een attractie uit van jullie kamp, vooral op een jantore. Die molen verschaft jullie ook water, als jullie er een kleine pomp mee in beweging-schijf, uit een mecano-does, bv. Een stevig touw dan als transmissieriem.

8 Zonnebloem

“REGENDRUPPELS...”

Jan en Willem bleven thuis. De hemel was immers zwaarbewolkt en dreigend. Samen genesteld in een grote zetel, in het prieeltje, lazen ze een vervolgverhaal. Het begon te regenen. De zware druppels torkelden op de glazen koepel boven hun hoofden. Net een massa trippelende vogelpootjes. « 't Regent », zei Willem. — « Prettig hé, zo'n druppelmuziek hierboven, wijl we zelf lekker droogjes zitten. » — « Jan, waarom valt het water naar beneden? » — « Door de aantrekkingskracht van de aarde. Best maar dat er bijtijds water valt. Zonder water zouden we niet de groene weiden hebben, niet het frisse bos, hierachter, noch de tarwevelden. Je 't ziet, Willem, al schuilen we voor de regen, toch is water 'n kostbaar iets. We kunnen het water niet missen. De pompiers en de brouwers zeker niet! Eens temeer begrijp je hoe de Schepper in de natuur, alles zo prachtig geschikt heeft. Naast onze aardbodem zijn vele zeeën en boven ons hoofd zijn er eveneens zeeën. Op aarde komt er feitelijk geen water bij. 't Doet anders niet dan gedurig verhuizen. 't Mag ook niet stilstaan, of het berderft. »

« En de zee dan? » vroeg Willem. — « 't Water staat daar zéker niet stil. De maan roert er in en wiegelt het water van ebbe naar vloed. Daarbij de zee is één groot pekelvat. 't Zout belet dat het water zou bederven. »

En dan het verhuizen van het water? De zon zorgt daarvoor. Ze stuurt haar warme stralen af op het zeewater, en dit verdamp. Die damp is lichter dan de lucht en stijgt dus in de hoogte. Maar ginder boven is het koud en de waterdamp condenseert tot wolken... wolken die soms zes duizend meter dikte hebben. En die wolken vallen dan uit onder de vorm van regen. »

« Die regen is dus zeewater? Waarom is het dan niet zout? » vroeg Willem.

« Wel, zeewater verdamp, maar het zout niet. En om verder te gaan... die zeeën boven ons zijn kolossale gevaarten. Gelukkig maar dat ze niet in één keer op onze nek ploffen. Ze versmelten in druppels en elke druppel wordt in zijn va geremd door de lucht. »

De vogelpootjes trippelden minder. Weldra was de vlaag over en de zon spande haar regenboog over de nette, glinsterende aarde.

PIMPAMPOENTJE.

Wie durft komt er!

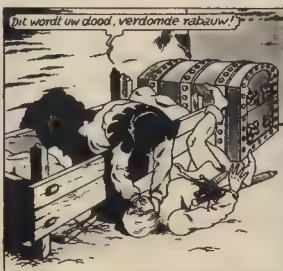
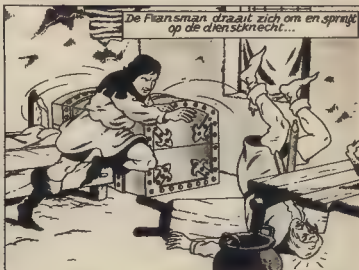
De jonge Timothy Edmonds was absoluut de wereld zijn. Hij bezat slechts dertig shilling en wist wel, dat daarmee niet veel aan te vangen was. Toch vroeg hij een paspoort aan en bekam het. Met een vrachtwagen reed hij van Chelsea naar Folkestone, kwam met een vissersloep in Bonen aan te toen kon het grote avontuur voor goed beginnen. Een bereidwillige autovervoerder nam hem mee naar de Scheeldstad en hier rustte hij drie dagen uit. Geld voor een hotel had hij niet, dus sloop hij in overdekte wagens en de Sinjoren van de havenkant zijn van de slechtste niet; hij kreeg eten en drinken en werd in een slotje kosteloos naar Duitsland gevoerd. In Duitsland zette hij zich weer moedig op de grote baan naar Denemarken en 't duurde niet lang of hij was ter bestemming. Een Deens kapitein nam hem voor een kleinigheid mee naar Zweden en het Hoge Noorden stond voor hem open.

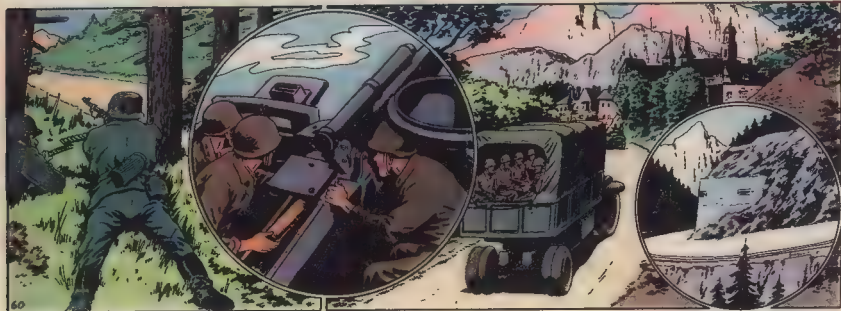
Timothy Edmonds vertelde ons, dat hij aan Stockholm de schoonste herinnering heeft bewaard. Hij werd er schoorwaasser in een hotel en kreeg daarvoor wat geld en een warm bed. Lang bleef hij er niet pleisteren! Timothy ging te voet naar Helsinki, de hoofdstad van Finland. Nu halen jullie er maar eens vlug de atlas bij en reken af hoeveel kilometer dat is! In 't Land der Duizend Meren was de bootloogst begonnen en Timothy werkte op 't land. Werd daarna aardappelschilfer in Helsinki zelf, maar dat beviel hem niet zo goed... Dan naar Ioleijbriljes verkocht aan de hoeken van de drukke straten! Timothy kon toch geen Fins? Neen, hij leerde toe te zien tellen en dat volstond om het de verkoop der briefjes een aardig summie bij mekaar te krijgen. Het was intussen September geworden, de eerste sneeuw begon te vallen en 't werd koud. De jonge Engelsman stoorde er zich niet aan en stapte rustig en moedertiel alleen steeds verder naar 't Noorden toe. Zo stond hij op zeker ogenblik aan de Noordpoolcirkel. Daar werd het hem toch te bar en na nog een kiekje op Soltsbager genomen en zich niet aan en stapte rustig en moedertiel alleen steeds verder naar 't Noorden toe. Zo stond hij op zeker ogenblik aan de Noordpoolcirkel. Daar werd het hem toch te bar en na nog een kiekje op Soltsbager genomen en zich niet aan en stapte rustig en moedertiel alleen steeds verder naar 't Noorden toe.

De jonge Engelsman maakt nu reeds plannen voor een nieuwe trip... in een andere richting!

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR *Vrij naar H. CONSCIENCE*

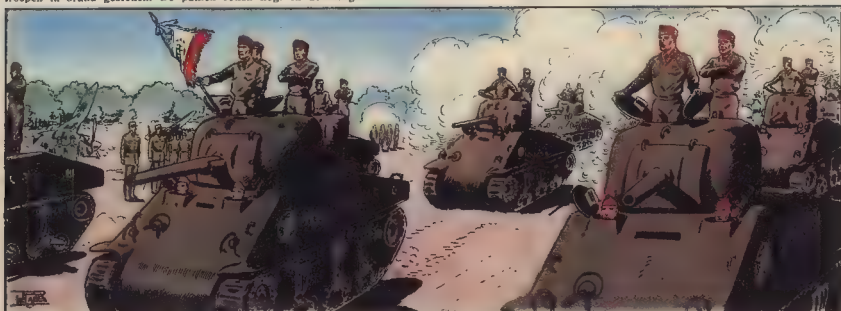
Om Berchtesgaden te bereiken, moeten ze door de bergen en door de dichte bossen dringen waar de Duitsers overal weerstand bieden. Het gebulder der kanonnen klinkt ooverdoend in de hoge bergen. Het 64^e bataljon rukkt steeds verder op en de soldaten doen zich als uitstekende

klimmers gelden. Als ze aan de voet van de berg staan, hebben ze hun doel nog niet bereikt, want dan valt er nog 900 meter te klimmen om bij het arendsnest te geraken. Wat zal hen daar boven wachten ?

Kapitein Toueras waagt het met zijn jeep naar boven te rijden... De soldaten zullen wel volgen. Overal zien ze de grootte wanorde. Tien dagen geleden werden, door een luchtbombardement, de bomen ontworteld en de omringende villa's vernield. Het « Berghof » zelf werd door S.S.-troepen in brand gestoken. De puinen roken nog. In de morgen van de

5^e Mei wappert de driekleur op de berg. Er wordt champagne gevonden en het spreekt vanzelf dat die triomf moet begoten worden. Intussen ontvangt het geallieerde opperbevel de capitulatie van Duitsland. De oorlog is gedaan !

Op een groot plein in Heteren, waar eens oude vliegtuigen werden geplaatst, staan de troepen opgesteld. Generaal de Gaulle en generaal Leclerc houden troepenschouw... Uit alle kanonmonden dreunt nog één slag. De laatste ditmaal is het ter ere van de overwinning ! De doden

die vielen in de oneindige woestijn, in Normandië, voor de poorten van Parijs en langs de boorden van de Rijn worden herdacht. De standaarden en de vlaggen der geallieerden wapperen in de wind en het 2e D.B. heeft zijn taak volbracht.

(Wordt voortgezet.)

Her KORALEILAND

 dool
R.M. Ballantyne

Wat een prachtige verrassing, Ralph!
Waar ben je toch geweest? We dachten dat we je nooit meer zouden weerzien.

Laat me tot aan het strand komen... Dan zal ik alles vertellen.

RALPH BRENGT VERSLAG
UIT
OVER ZIJN AVONTUREN.

We moeten voor
haar iets doen.
Zullen we Tararo
gaan spreken ?

Akkoord.

ZONDER
TIJD TE
VERLIE-
ZEN
VERLA-
TEN
DE DRIE
VRIEN-
DEN
HET
KORAAL-
EILAND.

We waren
zo gelukkig
op ons
eilandje.

Ja, dat
wel, maar
ik krijg
toch
heimwee
naar mijn
vaderland.

We zullen spoedig terugkeren, maar eerst moeten we ons om Avatea bekommeren.

3. — Het schone eiland te moeten verlaten doet toch pijn en ze denken met weemoed aan de vele gelukkige uren die ze er doorbrachten...

Ik wil jullie wel helpen, maar
het dorp van Tararo
ligt aan de andere kant
van het eiland.

Wel, dan zullen we er morgenvroeg op af gaan.

4. — Op het eiland worden ze ontvangen door een groep inboorlingen, die tot het Christendom bekeerd zijn. Peter zet de reden van hun komst uiteen. Een Neger luistert aandachtig en geeft een heel hoffelijk antwoord...

Deze man zegt, dat Tarraro druk bezig is en jullie niet kan verwelkomen.

Zeg hem, dat wij hem absoluut moeten spreken. Het is een zeer dringende zaak.

5. - Hij stelt voor onze vrienden tot bij Tararo te begeleiden. Hij vertaalt ook het antwoord van Tararo op de boodschap van onze vrienden en maant tot voorzichtigheid aan! Tararo is een bedrieger, pas op!

AN BART

De nief van
Duinkerke

Door JUL FILIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Jan denkt wel na, maar weet waarachtig niet welk besluit hij zal nemen.

De zee roept en lokt hem ongenadig, maar er zijn richtingen die Zuid en Noord wenken. Het kapersbedrijf heeft toch ook zijn schone kanten. Dat neemt baas Heindrickx geredelijk aan. Maar een vlootbediening is beter. Vast loon, minder besommering, vooruitzicht op bevordering. Voor Jan komt bevordering van zelfs. En dan glorie en roem! Eerste rangsman in stad- en havenmiddens. En vrienden en kennissen aan een treffelijk baantje kunnen helpen. Kunnen de schone kanten van een kapersleven tegen dit alles opwegen? Volgens Heindrickx is twiifelen uit de boze. Maar denkt Heindrickx niet veeleer aan het belang van zijn eigen zaak, dan aan de toekomst van Jan en den roep van zijn volk?

In de stad heerst de bedrijvigheid van een rumoerig gonzend hommelnest. Viftien duizend man werden hierheen geroepen, om Duinkerke tot oorlogsaarendnest uit te bouwen. In de haven werreit het al dooreen. Zwermen mannen diepen beddingen uit. De spaden blinken in het grtjze slijk. Langs looprechtters voeren kruiwagens de vette aarde tot dijken op. Binnenlanders en zandkogen kruisen, in heen- en wederkeer, midden geroep en getoet, door de havenwaten. Slijkbaarken worden naar zee getrokken. Op grote vloten, staan ploegen arbeiders de zware lizeren hysblokken te hanteren. Door middel van kabels die door schuifloopen krinkelen, halen ze de blokken, in brede zwaai van armen en lijven, tot boven de staketselpalen, laten dan de gewichten neerboeznen op de kop van de balken. De hysroepen galmen van vlot tot vlot, de kloppen dreunen en doen het gebintje in de grond zinderen en sidderen.

Op het water en langs de dijken lijkt het een wriemelend mierennest.

Jan voelt zijn bloed in zijn polsen slaan. Mooi werk inderdaad. Dit is niet te ontkennen. Maar werk dat de telorgang van dit Westhoekje van de Vlaamse grond zal inluiden. Aan niemand wordt Duinkerke nog afgestaan. Zijn vaderland krijgt een nieuwe bestemming en een ander bekeken. Wat zal er van de rest overblijven, van de ziele en van het hart? Zal het nieuwe kleed de ziel toedekken, voor goed?

Jan is het kantoorje van Vauban bin-

Jan Bart overwint een Hollands oorlogsschip en ontvangt hiervoor de gelukwensen van de koning van Frankrijk. Het einde der vijandelijkheden legt het kapersbedrijf stil en Jan is verplicht aan wal te blijven...

nengevallen. De grote baas is ergens op de werken. Ongetwijfeld aan het uittende van de staketsels. Over vloten, langs brugplanken, doorheen gebintstrentingelen bereikt Jan het havenhoofd. Aanschijsen en aanschijsen met de zee. Vauban zit, in een roelboot, met wijdopengevouwen plannen op de knieën en Jan neemt, op het middendwarsplankje, plaats. Waaron moeet hij Vauban, in zijn drukke bezigheden, komen storen? Ja, dat weet hij zelf niet. Een innerlijke drang bracht hem hier.

Prachtig naajaarsweder, meent Jan, om 't gesprek aan te knopen. Ja, 't kan niet beter, 't is nodig ook, want binnen een jaar, moet alles kant en klaar wezen. Dan komt de koning, met zijn hof, Duinkerke in zijn nieuwe stand bezichtigen en bezoeken. En Vauban wil eer halen van zijn werk. Jan denkt, even na. De koning die zijn nieuw land komt schouwen; Nijmegen; versterkingen; koninklijk bezoek. Samenloep van onstigheden die het wezen van een streek, van een stuk land, in een nieuw raam moet passen.

Dan komt ook de vloot, zegt Vauban, met de bodems die meer dan zestien voet diepgang halen en langs de kaalen, daar aan het oud kasteel, zullen aanleggen. Wellicht voert ge een dezer schepen, kapitein. Met zo'n schip de nieuwe geul binnenvaren, iets voor u, Bart.

— Voor mij? Maar wie zegt dat?

— Grijp mijner ingeving. Bart, k: Bedrieg me haast nooit in zulke gissingen. En dat ware toch geen mirakel!

— Wie weet, meester Vauban.

— Kom, kom, Bart. Ge zijt niet in de wieg gelegd om een doodgewone kapitein te blijven. Gij zijt uit het hout gesneden, waaruit De Ruyter en Tromp zijn gegroeld. In uw Westhoek, kunt gij een De Ruyter en een Tromp evenaren.

Waarom laat Vauban, op deze stond, die admiraalvlag van de Theems, hier nogmaals, op uitdaggende wijze, voor zijn verbeelding wapperen - De nacht van de

« Neptunus » zag hij ze ook. Vertrek- en keerpunten in een mensenleven.

— Maar, dan moet men in de marine, Vauban.

— Natuurlijk. Met of tegen uw zin komt ge daar toch terecht. Veel vrije tijd thans, Bart?

— Zoals ge 't merken kunt.

— Mooie gelegenheid om met Frans te leren. Dat het u tegen de borst stoot, weet ik. Maar ziet ge, ik leerde wel Vlaams. Talenkennis maakt mensen rijker en meederwaardig. 't Heeft geen ander beduid. Weten te bejelden dat anders, uw huid, in uw bijzijn, zouden verkoopen. Met talen aan te leren, doet ge geen afstand van uw eigen taal.

Aan wal gekomen, voelt Jan een onweerstaanbare lust om eens uit te waaien. Hij loopt de duinen in. De eenzame rust en de tironende kalmitte van het duintgebied doen hem goed en deugd. Neerslachtig is hij niet, maar een stille weemoed grijpt hem aan. De zoete mildheid van de oneindigheid die hem omringt, zijlert berusting in zijn hart en gemoed. Onwillekeurig duwt hij met den rug van zijn hand de weekheid terug die zijn herten de rug van zijn zwaargeworden teergevoeligheid welt op uit het diepte van zijn innerlijk wezen en kan zo plots en zo spontaan een ruwe zee-manaboot omwoelen, die anders onvermurwbaar is. De opgekropte twiifel vervloet geleidelijk en langzamerhand in een kalm zekerheid van bewust zelfvertrouwen. Hoe 't alles ook moge uitaanhalen, zich zelf zal hij blijven, in de schone eenvoud van het rasgevoel dat hij, als een kleinnood, alleen nog te bewaren heeft.

Doorheen de versterkingen en de vestingen die allerwegen opgeworpen worden, bereikt hij het kapelleke. Het kapelleke wordt uit de omhelving voor de gemeenschap afgesloten. Rustige stilte en innige vroomheid vullen de enge ruimte. Jan knielt op een ruw houten bankje. Vestingen is hij hier reeds geweest. Om bescherming te zoeken vooraleer zee te kiezen; om te danken na behouden wederkomst. Wat heeft hem thans het kapelleke doen aantengaan? Hij blijft voorlopig aan wal, weet dat alles met hem en met de zijne wel gaat. Hij bidt ook niet, maar staart recht vóór zich uit. In die blik ligt de vertolking van zielsaandoeningen, die als een zachte pijn door zijn vlees steken en hem lichtjes hulveren doen.

Zachtjes, om de biddende vrouwen niet te storen, schrijft Jan, op de toppen van zijn tenen op de kroonluchter toe.

Hij steekt een kaars aan die hij uit het bakje heeft genomen, punt haar op een der houten pinnen vast. Hij laat een dik muntstuk in het geulfe van het blokje glijden. Omzichtig, haast schuchter, schuift hij 't kapelleke uit. Op het pleintje blijft hij een stondeke stilstaan om diep adem te halen. Weer moet hij met de rug van zijn hand de weekheid in zijn ogen terug duwen. Of veegt hij een zware traan weg, die aan zijn wimpers biggelden? Uit zijn broekzak heert hij zijn kort pijpje boven gehaald. De trouwe kameraad in de laatste en harde uren.

Langs de Leugenaar belandt hij in het stadsmidden. Aan het raadhuis loopt hij reder Omaer tegen het lijf. Die gebruikt thans zijn betrekkelijk vrijheid om een nieuwe buit na te zitten en in te palmen. Hij wil het raadhuis binnendringen om als veroveraar, in 't magistrat, een schepenbank te bezetten. Reder spelen in de politiek, kan nooit geen kwaad, vooral nu niet. In een nieuwe tijd moet men immers trachten vooraanstaande ambten te bekleden. Zaken zijn zaken.

(Wordt voortgezet.)

Jan knield in 't kapelleke neer...

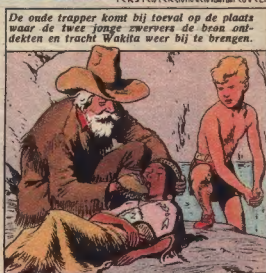
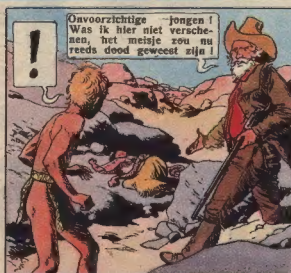
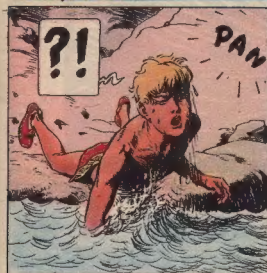

CORENTIN

BIJ DE
INDIANEN

Corentin en Wakita ontsnappen aan de grote prairiebrand, doch galopperen thans door een verlaten, uitgedroogd gebied. De dorst kwelt hen verschrikkelijk. Eindelijk ontdekt Corentin een bron...

TEKST en TEKENINGEN van PAUL CUVILLIER

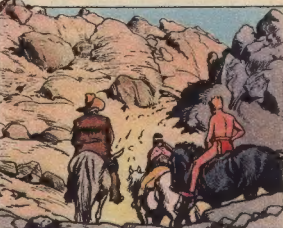
Nadat ze een paar druppels water tussen de lippen kreeg, ontwaakt de kleine Indiaanse.

Bezorgd ondervraagt de oude man de twee vrienden.

Corentin, Wakita en de oude trapper begeven zich op weg...

Als ze niet ver meer van het bos verwijderd zijn, neemt de trapper afscheid.

Weinige minuten later bereiken Corentin en Wakita het kamp van Zwarte Bison.

Corentin vertelt aan zijn moeder en zijn Indiaanse vrienden wat al avonturen Wakita en hij beleefden.

Nabij het kamp der trappers laat Corentin zich van de rug van zijn paard glijden, maar blijft, naar Indiaanse mode, tegen de flank hangen...

Die paarden zijn te nieuwsgierig om wild te zijn...

ER ontstond een erbie-
dige stilte in de ru-
moerige kring der
feestende Vikings rond
het hoogoplaaiend zon-
nevuur, toen de skald
Ragnar naar veren
trad. De vlammen
maakten van hem een
reusachtig en geheimzini-
g koperen standbeeld. Met een
metalen stem bezong hij de goden en
de heldendaden van de koningen der
Noordzee. Onder zijn toehoorders zat
een jonge stoere knaap, Sigurd, de
zoon van Olaf de Berendoder. De jon-
gev luisterde vol spanning en zijn blau-
we ogen volgden de minste beweging
waarmee Ragnar zijn woorden meer
kracht bijzette...

« In de beginne heerste Odin oppermachtig over
Skandinavië. Zijn zonen hebben zijn rijk in alle
windrichtingen uitgebreid. Zij veroverden de kusten van Rusland,
Zuid-Engeland, het Frankenrijk en Friesland, ontdekten IJsland,
Groenland en Wyndland. Zij trokken dwars door de Russische
vlakten over al de stromen en rivieren naar de Kaspische Zee!

Dat alles hebben uw vaderen gedaan, o volk van de fjorden!
Zij hebben voor niemand het hoofd gebogen. Toen de Franken-
vorst Karel aan onze broeder Rollo de rijke kustuwg schonk,
die nu naar ons Normandië genoemd wordt, eiste hij van Rollo
de voetsus. Maar een Viking liet niet voor een vreemdeling.
Een Viking heeft toe de voet van de Frankenvorst ter hoogte
van Rollo's lippen geheven tot grote verontwaardiging van de
Zuiderlingen.

Al onze koningen en helden, Odin, Harald Hildetand, Sigurd
Ring, Harald Harlager, Skjold en Olaf Tryggvesson, allen danken
zij hun roem aan hun weergaloeze dapperheid en aan het voor-
beeld en de bescherming van onze goden. Wij vierten nu het
hoogfeest van Baldur, de schoone zomergod. Maar terzelfdertijd
vereren wij Tyr, onze oorlogsgod, Loki, de heer van het vuur,
Thor, die met zijn bokkenspan door de grauwe luchten rijdt en
Freyja, de maangodin die in deze nachthemel boven onze hoofden
waakt.

En wij vergeten ook al de andere asen, reuzen en elfen niet,
die onze daden bezielen en wiens grote voorbeelden wij voortd-
rend volgen om eens met hen eeuwig te jagen, te vechten en te
feesten in het Walhalla! »

De klanken van de laatste woorden stierven uit, en een paar
Noormannen wierpen wat droog hout in het vreugdevuur. De
vlammen knetterden en laiden weer hoog op in de nachtelijke
hemel.

De kleine Sigurd verliet de kring der krijgers en ging op een
rots zitten. Aan zijn voeten brulste de Noordzee, maar in zijn
hart klonk het lied der golven als het uidekken van de woeste
Vikingzang die spontaan uit de kring was opgerezen.

Wanneer zou hij met zijn vader en grote broers mogen mee
uitvaren naar onbekende kusten? De Vikingwet liet het toe na
het twaalfde jaar, en Sigurd was bij de vorige maal twaalf jaar
oud geworden. Zou hij nog deze Zomer mogen meegaan of eerst
tijdens de volgende Lente? Wat hunkerde hij toch om iedereen
te bewijzen, dat hij geen kind meer was en het zwaard kon hanteren!

Plots ontstond er rond het vuur een verwarring. Er werden
rauwe waakkreten geslaakt. Was er twist ontstaan tussen twee
sibben?

Sigurd snelde naar de vuurkring en zijn ogen verstarpen bij het
zien van dit onverwachte schouwspel: twee mannen hadden het
lijk van de zieke Jarl Erik voor de voeten van de skald gelegd;
een van Erik's Ierse slaven had de moord bedreven. De mannen
grepen naar hun wapens, sprongen te paard en reden te vier-
klauw naar het nabijgelegen dorpje waar de Jarl woonde.

De nederzetting stond in rep en roer. Men had de moord op de
Jarl te laat ontdekt om de moordenaar te kunnen vatten.

Hij had een snek gestolen in de haven en, gebruik makende van

DE VINGERS DER KING

de duisternis en de afwezigheid van
de dorpsbewoners, die haast allen
naar het zonnefeest waren, was hij
met enkele landgenoten, die ook in
slavernij leefden, in zee gestoken...

Razend van woede keerden de Vikings
naar het kamp terug en beradslaagden
hoe ze hun vermoorde heer zouden wre-
ken. De skald Ragnar stelde voor dat
men's anderendaga in de vroege mor-
gen een strafexpeditie zou ondernemen
naar het Groene Eiland van waar ze
vroeger de Ierse slaven meegebracht had-
den. Alle weerbare mannen werden op-
geroepen. Plots schoot de jonge Sigurd
naar voren:

« Ragnar, mag ik mijn vader op de tocht
vergezellen? »

Alle aanwezigen begroetten de instemming
op luide juichkren. Sigurd straalde van
geluk.

Bij het eerste morgengloren vaarden dertig
sierlijke snekken met blauw en rood gestreepte
vierkante zeilen en ieder met een veertigtal
koppens bemand de haven uit. Op de « Zee-
leeuw », de boot van Olaf de Berendoder,
roede de jonge Sigurd naast zijn broeders.

Aan de spits van zijn vloot vaardde een prachtig drakenschip
van de vermoorde Jarl. De skald Ragnar voerde het bevel op
de achtersteven. Een vuurood banier golde op de wind. De veertig
meter lange boot killede door de baren van het gekolduide water, ver-
gulde boeg rees als een verwarlijke draak uit het water op. Woest
klonken de zwaar geythmeerde zeeroesliders...

Toen de Vikingvloot voor het Groene Eiland verscheen en de
baal van de vijandige stam wilde binnenvaren, bemerkte Ragnar,
de skald, dat de Ieren met hun boten de baal bewaakten en reeds
alarm gegeven hadden. Er zou dus op zee gevochten worden.
Ragnar gaf bevel de boten met kettingen aan mekaar te binden
opdat ze niet zouden aldriven.

De Ieren wisten niet wat dit betekende en dachten de Noor-
mannen des te gemakkelijker te verslaan. Aangevuurd door de
ontsnapte slaven, die in hun land hoofdmannen waren, roeiden
de Ierse zeelui op de Noeren toe. Deze onthaalden hen op een
wolk van pijlen. De Ieren leden gevoelige verliezen, maar hun
reaktie was onverwachts en hevig. Ze schoten lange brandende
pijlen op de Noorse boten, waardoor de zeilen vuur vatten. Dit
bracht verwarring te weeg op de Vikingboot. Terwijl het vuur
de geteerde houten schepen aantastte, lieten de Ieren niet af. De
dappere Vikings zaaien in de letterlijke zin van het woord tussen
twee vuren.

Het Ierse drakenschip van de skald stond in lichtelaale. Olaf
de Berendoder was met zijn losgemakke snek het schip ter hulp
gevaaren. Ragnar wou zijn brandende boot niet verlaten en ver-
dedigde met een groep getrouwen de achtersteven. Hij gaf aan
zijn overige mannen bevel naar Olaf's boot te zwemmen. De
Ieren hadden echter de manoeuvre van Sigurds vader gezien en
van op drie korte boten werden zij met brandende pijlen bestookt.
De Vikings trachtten tevergeefs de talrijke vuurbranden te doven.
Olaf de Berendoder, die zich verloor zag, ramde toen met zijn
brandende boot een der Ierse schepen en hij roede er nog de
hele bemanning van uit, alvorens het schip te verlaten en zoals
vele Vikings zwemmend de over te bereicken. Daar werd de
laatste slag geleverd. De Noormannen hadden zich in een vierkant
opgesteld en verdedigden zich als leeuwen tegen hun aandringeren
vijanden. Gekwetst door een pijl en overdekt met brandwonden
vocht de kleine Sigurd aan de zijde van zijn vader. Toen deze
door een speer in volle borst getroffen neerzeeg, sprong de kleine
Viking razend vooruit en onder het slaan van zijn strijdkreet
« Tur ale! Tur ale! » (Thor, help ons!), veldde hij de vijand
die hem zijn vader ontgenomen had. Een houv van een Iers zwaard
stelde daarna een einde aan zijn jong leven. Stervend wierp
de kleine Sigurd een laatste blik op de in een roze vlammevloed
zinkende Vikingvloot. Zij was zijn droef en zijn dood geweest.
Maar hij hoopte naast zijn vader, de skald en de Jarl te mogen
jagen, vechten en feesten in het Walhalla met alle dapperste Vikings!

Johan de BRABANDER.

1. ZWARTEN WORDEN WITGEWASSEN!

De geleerden hebben een produkt gevonden waarmee de zwarte huid kan witgewaarden worden, nl. « monobenyl ether hydroquinone ». Dat is dus goed nieuws voor de negers, want al nu een blanke huid wassen, kunnen ze naar de dokter gaan die er hen een kan bezorgen. Waaroner zijn er blanke en zwarte mensen op de wereld? Een blanke of zwarte huid hebben hangt af van een grote of minder grote hoeveelheid melanine in de huidweefsels. Het is ook, dank zij deze stof, dat de huid onder invloed van ultra-violetstralen bruin wordt. De monobenzylo doet de melanine geheel verdwijnen en maakt dus de huid wit. Zullen alle negers nu over een paar jaar blank zijn? Dat zal de toekomst uitwijzen!

2. NIEUWE AUTOBANDEN

De laatste tijd werden er veel proefnemingen gedaan met een nieuw soort autobanden die geen binnenbanden meer bevatten. De uitvinder is een zekere Frank Herzegh van Cleveland (U.S.A.). Tijdens de oorlog deed hij veel ondervinding op en bestudeerde rubber en autobanden heel grondig. Thans is hij voor de dag gekomen met een stel banden dat de huidige overtroeft. Er bestaat geen gevaar meer voor een platte band en nagels of andere voorwerpen op de weg kunnen geen kwaad, slechts een heel scherp voorwerp, dat een grote scheur maakt, kan een ietke band veroorzaken. De banden worden reeds in kleine hoeveelheden verkocht rond de grote rubbercentra en i zal nog wel wat duren voor ze ook bij ons verspreid worden.

3. DE WANDELENDE REUS

De mijntruffen van de koolmijn van Houthalen in Limburg is reeds een tijdje geleden in beweging gekomen.

Eerst was het euvel onbeduidend, doch vrij spoedig moest een nieuw gebouwd huis in de omgeving van het stort ontruimd worden. Het stevige huis werd letterlijk verpletterd als een kaartenhuisje en verdween geheel onder de berg. De verschuivingen bleven aanhouden en de mijndrekte liet een geweldige betonnen muur bouwen van twee meter hoog, een meter dik en vijftig meter lang, doch de reus, die sommige dagen slechts een paar centimeters vordert en andere dagen verscheidene meter, stoorde zich ook aan deze hindernis niet en gaat nog altijd verder...

Men zoekt nu nog steeds naar de middelen om de mijnterril tot staan te brengen.

4. WELKE ZIJN DE OORZAKEN VAN DEZE VERSCHUIVING?

Het stort bevindt zich op een moeras, dat diep in de grond in volle werking is, en de mijnterril was ook te hoog in verhouding tot de grondoppervlakte. Dit had voor gevolg, dat het middeldeel zachtjes begon in te zakken en de omtrek langs onder al tijd uitzette. De scheikundige samenstelling van de stenen zelf zou meehelpen aan het uitzetten van de berg.

5. RECORDVlieger WILLIAM ODOM IS OMGEKOMEN

Dat hebben jullie wellicht in de krant gelezen, doch wie is William Odom?

Odum is de kranige, jonge piloot die heel alleen met de « Bomshell », een omgebouwd tweemotorige toestel van het « Indaver » type, de reis om de wereld maakte in 73 uur en 5 minuten. Hij verbeterde daarmee het rekord van Willy Post, gevestigd in 1933, met 113 uur.

6. HET APOTHEKERS-GETAL

Hebben jullie al wel eens van het apothekersgetal gehoord? Er zijn mensen die

uit de vier WINDSTREKEN

1. KUNNEN ZWARTEN WITGEWASSEN WORDEN?
2. BINNENBANDEN WELDEA OVERBODIG!
3. GRONDVERSCHUIVING IN LIMBURG
4. DE VERKLARING VAN HET LIMBURGS GEHEIM.
5. EEN NIEUWE RAMP TREFT DE LICHTVAART.
6. REN JE HET APOTHEKERS-GETAL?
7. WELK IS DE GROOTSTE BROUWERIJ VAN DE WERELD?
8. EEN REPORTAGE OP ZIJN AMERIKAANS

beweren, dat apothekers negen en negentig procent winst maken, en dat het getal 99 daarom aan die naam komt. Een ding staat vast: verwijf men een apotheker dat hij 100 % winst heeft, heet hij dat liegen. Dus zal het wel negen en negentig zijn! Volgens een andere bewering moet het getal als volgt ontstaan zijn:

A is als letter	1
P is de zestiende	16
O is de vijftiende	15
T is de twintigste	20
H is de achtste	8
E is de vijfde	5
K is de elfde	11
I is de vijfde	5
R is de achtste	18

Totaal... 99

7. DE GROOTSTE BROUWERIJ HET WEKELD

Niet in Amerika neen, maar in het kleine Ierland dat slechts een paar steden heeft en daarnaast vlakten en nachtiolende heuvelen. In de havenstad Dublin werd de St. James Gate-brouwerij, die reeds van in het jaar 1670 dateerde, voor de duur van 900 jaar aan Arthur Guinness verkocht. Dat gebeurde in het jaar 1759. De brouwerij besloeg toen een oppervlakte van anderhalve Ha. Nog geen twee honderd jaar later was, onder leiding van het Guinness-geslacht, de brouwerij uitgegroeid tot de grootste ter wereld. Thans werken er 3.600 mensen. De maatschappij heeft haar eigen vloot, fabriecert en herstelt haar eigen machines, heeft haar eigen drukkerij, postdiensten en een telefoon- en telegraaf-

centrale. Jaarlijks verstuurt de Guinness-brouwerij 700.000 brieven. De brouwerij beschikt ook over een eigen kliniek en een dispensarium. De arbeiders blijven gewoonlijk levenslang aan de brouwerij verbonden en kunnen hun stiel op hun zonen overdragen.

8. EEN AMERIKAAN ZIET NEDERLAND

Knickerbocker, een Amerikaans reporter, beschrijft het « dagelijks leven » in Nederland als volgt:

« Iedere dag worden er 779 kinderen geboren, sterven er 194 personen. Er worden er 240 huwelijken afgesloten en zijn er 24 echtscheidingen.

« Iedere dag werken er 631.300 industrie-arbeiders en staken er 437. Er worden vijf miljoen brieven en 20.000 telegrammen verzonden. Er verschijnen per dag 120 dagbladen en 22 boeken.

« Iedere dag worden er 14.710.000 sigaretten gerookt en 2.420.000 sigaren! De kippen leggen er 3.561.650 eieren en de koeien leveren 4 miljoen 650.000 liter melk. En zo gaat het leven door in Nederland! »

DE COEDE CHOCOLADE Cote d'Or. PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Coddor : DE ZEGE VAN Mr COTDOR

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex werd door Arbaces en zijn trawanten gevangen genomen en zal in 't openbaar terechtgesteld worden. Dank zij een meesterlijke zet slagen Rufus en Toraya er in onze vriend te redden...

Zeg eens, je schijnt geen haast te hebben om die Arbaces aan te houden! Vrees je niet dat hij door de mazen zou glippen?

Waarom zou hij vluchten? Hij weet immers niet wat hem te wachten staat.

Opens ziet de Romein een schaduw voorbij het venster glijden...

Excuseer me een ogenblik, vriend!... Ik moet de stalknacht instructies geven!

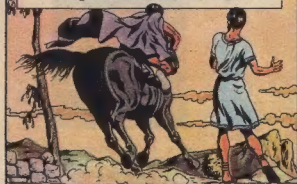
Ga je gang!

De man gaat vlug over de binnenplaats van de herberg.

Mijn paard, vlug!

Een ogenblik later stuift hij weg...

Hij ziet Arbaces en wil hem inhalen.

Bij Jupiter, blijf staan. Ik moet je spreken! Ik ben alleen... En heb geen wapens... Maak toch halt!

Laat die degen maar zitten. Ik kom niet om te vechten! Luister even...

Wel, spreek op!

We zullen ons hier verbergen...

Ik ben blij dat je ons gesprek in de herberg gehoord hebt. Deze man heeft inderdaad het bevel gekregen je aan te houden. Pompejus heeft mij echter met een geheime opdracht belast. Hij wenst, dat je naar Egypte zou gaan en je daar te zijner beschikking zou houden. Iedereen zal denken, dat je verdwenen bent en misschien kan Pompejus aldus terug de gunst van Cesar winnen.

Hier zijn de bevelen van de consul. Leer ze van buiten en vernietig het document.

In de haven van Ostia wacht de «Mercurius» op je!... Veel geluk!

Enkele minuten later zit de Romein weer in de herberg naast zijn vriend.

Hier ben ik weer! Het heeft een beetje langer geduurd, want ik moet weg...

Vele mijlen verder loopt Cesar alerst zenuwachtig op en neer in zijn tent.

Ongeens roept hij:

Wij kunnen niet langer wachten. Wachter, geef bevel het kamp op te breken! We gaan!

